

at man ikke, hvis man vil beslutte sig til at støtte Skytteforeningerne yderligere — hvilket den ærede Ordførers Udtalelser give Haab om — ikke vil kunne finde en Anvendelse, der er endnu bedre. Foreløbig glæder jeg mig over, dels, at det Mindretal, jeg staar nærmest, har givet sin Tilslutning til Bevillingen, dels over, at den ærede Ordfører har udtalt sig i forholdsvist moderate Udtryk om Spørgsmaalet, og dels over, at et Medlem af en af Tingets Grupper uden for Mindretallet, nemlig det ærede Medlem for Assens (Berntsen), har givet Sagen sin Tilslutning. At det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) udtalte sig mod den, var ikke andet, end hvad der var naturligt, og hvad man kunde vente sig efter hele hans Stilling til Forsvars-sagen i Almindelighed og Skyttesagen i Særdeleshed.

J. Jensen (Aalborg Amts 3dje Valgkreds): Jeg har nok opdaget, at ærede Medlemmer ikke have synderlig Interesse mere for at høre paa Talerne, og at jeg derfor helst skulde lade være med at sige noget, men der er dog et Par Bemærkninger, jeg ikke kan undlade at gøre. Først vil jeg omtale den Redegørelse, der findes i Betænkningen, fra Generaldirektøren. Den ærede Ordfører har allerede talt ikke saa lidt derom, og der er maaske ikke stort mere at sige, end hvad der allerede er blevet sagt. Selvfølgelig kan der ikke være Tale om, at man ved Finansloven kan fordrø en Ændring foretagen i, hvad der er ordnet ved særlig Lov, men der kunde derfor nok være Grund til at henstille til den højtærede Minister, om der ikke ad administrativ Vej kunde gøres noget. Det er jo en Kendsgerning, at rundt i hele Befolkningen er der Misfornøjelse med den Ordning, som blev en Følge af Loven om Jærnbanetaksterne. Vi hørte det allerede her ved første Behandling, der har lydt Røster om det samme ved anden Behandling, og der vil vel lyde flere endnu. Den Redegørelse, som kom fra Generaldirektøren, er heller ikke saa oplysende og tilfredsstillende, som den kunde være. Jeg har faaet det Indtryk, at selv om Generaldirektøren ikke mener, at der er sket Brud paa Tro og Love eller paa trufne Aftaler, er Ordningen alligevel truffen paa en saadan Maade, at vistnok kun faa havde ventet, den skulde blive saaledes. Jeg skal anføre nogle faa Eksempler, idet jeg dog hverken skal gaa til Transporten af Smør eller Flæsk eller

lignende, men holde mig til Persontaksterne. Dersom vi, før Loven blev vedtagen, havde opkastet det Spørgsmaal: naar vi køre et langt Stykke Vej, f. Eks. 16 Mil, vil det saa blive billigere eller dyrere at tage en Billet for hele Strækningen, i Stedet for at dele den i to? vilde den højtærede Minister og andre dertil have svaret: det vil blive billigere. Det er imidlertid ikke mange Dage siden, jeg hørte af en Mand, som havde kørt fra Mundelstrup til Aalborg, altsaa netop 16 Mil, at dette netop ikke var Tilfældet. Det var billigere at dele Vejen i to og tage to Billetter. Om det er rigtigt, ved jeg ikke, men jeg antager det, thi man hører lignende Klager andre Steder fra. Et Tilfælde, som jeg er sikker paa, vil jeg nævne. Spørger man, om det er fordelagtigst paa en Strækning af 30 Mil at tage Billetten for hele Strækningen eller dele den i to Dele, vil man dertil svare: Det er en Selvfølge, at for de lange Afstande bliver Taksten forholdsvist billigere end for de korte. Man skal altsaa løse Billetten for hele Strækningen. Men det er i mangfoldige Tilfælde en Kendsgerning, at vil man være økonomisk og spare Penge, skal man tage to Billetter, nemlig først Billet til det ene Stykke og dernæst til det sidste Stykke. Jeg skal nævne et Eksempel herpaa. Paa Strækningen fra Fredericia — herfra regnes Milene jo Nord paa — til Støvring, som er min nærmeste Station, stiller Forholdet sig saaledes: Er jeg en Mand, som synes, at jeg kan give flere Penge ud end nødvendigt, tager jeg Billet fra Fredericia til Støvring og er da fri for at stige ud undervejs. Er jeg derimod økonomisk anlagt, løser jeg først Billet til den største Del af Vejen, og derpaa til den sidste og mindre Del, hvorved jeg sparer Penge. (Afbrydelse af *Bramsens*.) Det ærede Medlem for Aalborg siger nej, men jeg skal med Billetten i Haanden vise det ærede Medlem, at jeg har Ret. (*Bramsens*: Jeg tror det ubetinget!) Hvorfor saa sige nej? Man har vist ikke tænkt, det skulde ordnes paa den Maade, og det er heller ikke en heldig og fornuftig Ordning. Naar man ikke vil give mere ud end nødvendigt, skal man ulejlige sig selv og Personalet og fordyre det for Statsbanerne, der skulle trykke flere Billetter end nødvendigt. Jeg kan ikke tro andet, end at Administrationen maatte have kunnet træffe en saa vis Foranstaltning, at man paa et nogenlunde godt Stykke Vej fik det billigst ved at løse Billet fra Endepunkt til Endepunkt.